

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky, soudkyně Evy Šonkové a soudce Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Mgr. Václav Voříšek**, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2024, č. j. 65 A 73/2024-10,

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu Mgr. Petra Weissová, JUDr. Jiří Palla a Mgr. Aleš Roztočil **n e j s o u** vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 207/2024.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Před Nejvyšším správním soudem je pod sp. zn. 4 As 207/2024 vedeno řízení o kasační stížnosti žalobce (dále „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2024, č. j. 65 A 73/2024-10. Tímto usnesením byla odmítnuta žaloba stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v poskytnutí informace.

[2] Stěžovatel namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu s výjimkou soudců Michala Bobka, Tomáše Herce, Faisala Husseiniho, Jiriny Chmelové a dočasně přidělených soudců Štěpána Výborného a Tomáše Blažka.

[3] Podle stěžovatele podjatost soudců spočívá v neplnění jejich povinnosti oznámit orgánům činným v trestním řízení podezření na trestnou činnost, které se měli dopustit P. K., M. v. p., d., O. V., s. r. o., F. C., s. r. o., Ing. M. J., K. S., A. p. p. p. o., z. s., A. n. c., z. s., O. ř., o. s., Ř. p., o. s., Č. v. p. m., d., a S., s. r. o., ve formě neoprávněného podnikání.

[4] Stěžovatel upozorňuje na rozsudek ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. X, který se týkal společnosti F. C., s. r. o. Domnívá se, že v dané věci účastník řízení páchal trestný čin a soudci šestého senátu Nejvyššího správního soudu měli podezření oznámit orgánům činným v trestním řízení.

[5] Stěžovatel navrhuje jako důkaz anonymizovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2023, sp. zn. X, a zároveň žádá Nejvyšší správní soud, aby si vyžádal kopii originálu uvedeného rozsudku za účelem zjištění, zda P. K. a M. v. p., d., byli odsouzeni za vinklaření, a jako další důkaz předkládá podnět k dovolání nejvyššímu státnímu zástupci ze dne 1. 3. 2024.

[6] K námitce se vyjádřili všichni členové čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu, který má dle rozvrhu práce věc stěžovatele projednat a rozhodnout. Žádný z nich neviděl důvody zavádějící pochybnost o jejich nepodjatosti.

[7] Námitka podjatosti není důvodná.

[8] Situací, kdy námitka podjatosti směřuje vůči všem či více soudcům určitého soudu, ačkoli věc již byla přidělena konkrétním soudcům, se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně. Například v usnesení ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005-34, uvedl, že pokud je „účastníkem vnesena námitka podjatosti všech soudců určitého soudu, a přitom je již zřejmé, kterému soudci (soudcům) je či bude věc přidělena, je účelné se zabývat otázkou podjatosti jiných než těchto soudců jen za předpokladu, že u nich bude shledán důvod k vyloučení“ (shodně též usnesení ze dne 26. 11. 2020, č. j. Nao 162/2020-109, či usnesení ze dne 5. 3. 2021, č. j. Nao 14/2021-22).

[9] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. „soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“

[10] Stěžovatel uplatnil námitku podjatosti vůči všem soudcům Nejvyššího správního soudu ve složení JUDr. Jiří Palla, Mgr. Aleš Roztočil a Mgr. Petra Weissová z přesvědčení, že soudci neoznámili podezření na trestnou činnost P. K. a M. v. p., d., orgánům činným v trestním řízení. P. K. je předseda správní rady spolku A. n. c., z. s., jehož žádosti o informace ze dne 7. 6. 2024 vyhověl Krajský úřad Olomouckého kraje (ve věci sp. zn. 4 As 207/2024 je krajský úřad osobou žalovanou). Stěžovatel uvedl, že P. K. účelově žádá o informace o jeho majetku a soukromí, aby v něm vyvolal tíseň, a Krajský úřad Olomouckého kraje informace spolku neměl poskytnout. Poměr k věci shledává v propojení P. K. se spolkem A. n. c., z. s. Jakkoli tedy stěžovatel brojí proti krajskému úřadu, který v první řadě neměl dle jeho názoru vyhovět žádosti o informace uvedeného spolku, snaží se bránit proti P. K.

[11] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako výjimečný. Proto lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen z opravdu závažných důvodů, které mu skutečně brání rozhodnout

pokračování

v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16).

[12] Vznese-li účastník řízení námitku podjatosti, musí ji zdůvodnit a uvést konkrétní skutečnosti, z nichž podjatost soudce, dovozuje. To plyne i z usnesení zdejšího soudu ze dne 9. 11. 2004, č. j. Nao 43/2004-319, dle něhož „*dovozuje-li účastník řízení podjatost soudce z jeho poměru k blíže určeným fyzickým osobám, aniž by však uvedl, v čem tento poměr spočívá a jakým způsobem souvisí s projednávanou věcí a soudcem, který se na projednávání podílí, vznesená námitka podjatosti není důvodná (§ 8 s. ř. s.)*“. Stěžovatel netvrdí konkrétní okolnosti, které by zakládaly důvodné pochybnosti o podjatosti soudců. Předmětem sporu před Nejvyšším správním soudem je ochrana stěžovatele před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v poskytnutí informací spolku A. n. c., z. s., nikoliv údajně páchaná trestná činnost P. K. Důvodem pro vyloučení soudců v tomto případě nemůže být údajná vědomost soudců o jednání, které mohlo mít povahu páchání trestné činnosti, protože sama o sobě nijak nezakládá poměr soudců k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Soudci se při výkonu své ústavní funkce často dozvídají informace, o nichž může být následně příslušnými orgány usouzeno, že indikují jednání s možnými trestněprávními následky. Není však úkolem soudců, aby neustále bedlivě sledovali, zda to, o čem se dozví, nemůže náhodou zakládat podezření ze spáchání trestného činu; oznámení o takovém podezření mají učinit, teprve mají-li natolik konkrétní a spolehlivé informace, že podezření není jen hypotetické. Pokud tedy výše uvedení soudci neučinili ve věci P. K. a s ním případně souvisejících právnických osob žádné oznámení orgánu činnému v trestním řízení, nelze to ani náznakem v daném skutkovém kontextu považovat za indicii nějakého vztahu k této fyzické osobě či někomu jinému s ním souvisejícímu. Soudci čtvrtého senátu uvedli, že nemají žádný vztah k posuzované věci ani k účastníkům řízení či k jejich zástupcům, a stěžovatel netvrdil ani neosvědčil, že by tito soudci měli jakýkoli konkrétní a specifický vztah k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům nebo k věci samotné a okolnostem s ní souvisejícím.

[13] Co se týče argumentace stěžovatele k rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. X, věc jím posouzená nemá s nyní řešenou věcí žádný vztah mimo toho, že v něm figurovala společnost F. C., s. r. o., související asi s působením P. K. v oblasti přestupků. Sama o sobě však tato skutečnost nic ve vztahu k případné podjatosti soudců čtvrtého senátu neznamená, jelikož přestupkových věcí, které možná nějak souvisely s působením P. K. v oblasti přestupků, projednal a rozhodl Nejvyšší správní soud a před ním krajské soudy značné množství. Případy tohoto druhu patřily k běžné agendě každého soudce Nejvyššího správního soudu v rozhodné době, a tedy sama skutečnost, že se na jejich rozhodování podílel, nemůže bez přistoupení dalších skutečností vést k závěru o jeho podjatosti.

[14] Nejvyšší správní soud proto shledal, že soudci Mgr. Petra Weissová, JUDr. Jiří Palla a Mgr. Aleš Roztočil nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 207/2024.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2024

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu